NAPÍSALA
SIMONA MAJLIŠ NOVOTNÁ

KUKUČKINE PRÍBEHY NA DOBRÚ NOC

ILUSTROVALA
ALŽBETA KOVÁČOVÁ

KUKUČKINE PRÍBEHY NA DOBRÚ NOC

23
HODINÁR
← TU ZVONIŤ
HODINÁR

KUKUČKINE PRÍBEHY NA DOBRÚ NOC

NAPÍSALA SIMONA MAJLIŠ NOVOTNÁ
ILUSTROVALA ALŽBETA KOVÁČOVÁ

stonožka

Copyright © 2026 by Simona Majliš Novotná
Design © 2026 by Alžbeta Kováčová
Illustrations © 2026 by Alžbeta Kováčová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať mechanicky, elektronicky, fotokopírovaním alebo iným spôsobom rozširovania bez predchádzajúceho súhlasu majiteľov autorských práv.

ISBN 978-80-575-0980-6

OBSAH

1. KEDY KOCÚR FROLIŠ NAŠIEL SPÁNOK? - 7

NAJKRAJŠÍ DARČEK - 11

2. AKÚ RADU DOSTALA ALŽBETKA? - 16

LINUŠKA A LAMPÁŠIK - 18

3. PREČO MAJSTER IGNÁC NAHÁŇAL FROLIŠA? - 22

VANKÚŠOVÁ LOĎ - 25

4. ČO OBJAVILA ALŽBETKA NA TRHU? - 30

SNÍČKOCHYTAČ - 32

5. ČO BUDE S RAŇAJKAMI? - 36

HOSTINA POD HVIEZDAMI - 38

6. KAM ZMIZOL KUKUČKIN ZÁPISNÍK? - 42

SPACÍ VÁČIK PRE DORKU - 45

7. KTO DÁ FROLIŠOVI NAJKRAJŠÍ DARČEK? - 50

KÚSOK ŠŤASTIA - 52

8. KAM CESTUJE MAJSTER IGNÁC? - 56

ZIMNÝ ZÁZRAK - 58

1. KEDY KOCÚR FROLIŠ NAŠIEL SPÁNOK?

Pod vysokými horami, v meste za veľkou riekou stála uprostred námestia hodinová veža. O vežové hodiny sa obetavo staral majster hodinár Ignác Ružička, ktorý žil neďaleko v úzkom dome vtesnanom medzi reštauráciu a knižnicu. V jeho podkroví, kúsok od okna, mala kukučka Alžbetka svoj pracovný stolík. Tu celé dni opravovala vrabcom budíky, holubom vyrábala novučičké okuliare, strakám dokonca s retiazkou a ligotavými kamienkami. Práce mala vyše hlavy.

Jedného dňa si znenazdajky začala pospevovať melódiu, ktorá sa cez otvorené okno popod záclonku vkradla dnu.

„La-lalala-la-laaaa," nôtila, zatiaľ čo uťahovala poslednú skrutku na budíku zajaca Serváca. Odložila ho do škatule k ostatným opraveným veciam a vykukla na ulicu. Na rohu pred kaviarňou stála staršia dáma v kvetovanej sukni. Na hlave jej trónil fialový klobúk s jagavou brošňou. Na tú by sa nejedna straka ulakomila, prebleslo Alžbetke mysľou. Pozrela na hodinky a hup, vyletela ponad strechy rovno ku kaviarni. Nebola jediná. Na chodníku postávalo hneď niekoľko zvedavcov. Stará dáma otáčala kľukou a z maľovaného verklíka na kolieskach vychádzala veselá hudba. Kukučka usadená na kvetináči s petúniami si dokonca kývala nôžkou do rytmu.

Zato kocúr Froliš len vylihoval na zamatovom vankúšiku vo výklade medzi hodinami a sem-tam jedným očkom pozrel, či sa ho náhodou nechystá vyrušiť nejaký zákazník. Nemal rád, keď ho z driemot vytrhla

vrava v dielni, a nebodaj sa ešte musel pratať z vyhriateho miestečka, lebo niekto chcel hodiny priamo z výkladu. Na kocúrovu veľkú radosť neprišiel nik, dokonca ani pošta, a tak preleňošil celučičký deň. Nečudo, že len čo strechy domov, ulice aj hodinovú vežu prikryla atramentová tma a všetci sa ponorili do ríše snov, Frolišovi sa ani za svet nedalo zaspať. Prevaľoval sa z boka na bok, chodil po byte, šuchotal, šramotil. Nakoniec si zastal pod starými kukučkovými hodinami, kde mala Alžbetka svoju izbičku.

„Alžbetka, Alžbetka, psst, spíš?“ mraučal Froliš pod hodinami.

„Teraz už nie,“ odvrkla trochu namosúrene Alžbetka, keď vykukla von. Práve sa jej totiž snívalo, ako sa sánkuje na kopci z vtáčieho zobu.

„Nemôžem zaspať,“ povzdychol si kocúr.

„To máš z toho, že celý deň podriemkavaš na vankúši vo výklade. Skúsil si sa poprechádzať na čerstvom vzduchu?“ spýtala sa rozospato.

„Sedel som chvíľu za komínom, ale vidíš, nespím.“

Alžbetka si celkom potichučky, tak kukučkovsky zívla, vyletela z hodinovej izbičky a zamierila rovno do kuchyne. Prekvapený Froliš cupital za ňou. Voda sa hriala na sporáku a malá kukučka zatiaľ vybrala vrecko s čajom.

„Túto bylinkovú zmes používa aj majster Ignác, keď nemôže po dlhom dni zažmúriť oko.“

Pripravila do šálky voňavý čaj a položila ho pred kocúra na stôl.

„Počkaj, kým vychladne, dobrú noc,“ povedala a vrátila sa do svojej mäkkej postieľky.